

τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης, κυλιομένων ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν κυπαρίσσω.

Δὲν λησμονεῖται κανὲν πρᾶγμα εὐκολώτερον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὅσον ὁ θάνατος ἑνὸς ταφέντος, καὶ μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες ἐπιστρέφουσιν ἐκ τοῦ νεκροταφείου δὲν ὑπῆρξε κανεὶς ὅστις νὰ ὠμίλησε ποτὲ καθ' ὁδὸν περὶ τοῦ νεκροῦ τὸν ὁποῖον ἔθαψε πρὸ ὀλίγου.

Εἶχομεν προχωρήσει ἀρκετά. Ἡ ἀμαξά μας ἀναμιχθεῖσα μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν περιπατητῶν μὲ ἔκαμε ν' ἀποβάλω ὀλίγον καθ' ὀλίγον τὰς πενθίμους σκέψεις. Ἐστράφην πρὸς τὸν φίλον μου καὶ τότε μόλις ἐτόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω περὶ τοῦ νεκροῦ:

— Ἦτο θεῖος σας;

— Ὁχι, μοὶ ἀπεκρίθη.

— Ἐξάδελφός σας;

— Οὔτε.

— Φίλος σας λοιπόν;

— Δὲν τὸν γνωρίζω, μοὶ ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ παράδοξος φίλος μου.

Ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσω καὶ ἐγὼ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου.

Ἀθήναι, 10 Σεπτεμβρίου 1889.

Δ. Οἶκ. Καλαποθάκης

Ε Δ Ω Κ ' Ε Κ Ε Ι

— Μπα! ἀκόμα φορεῖτε μιᾶρα ἀφοῦ εἶνε ἕνας χρόνος ποῦ πέθανεν ὁ σύζυγός σας;

— Τὰ φορῶ, γιατί ὁ κόσμος ἔμπορεῖ νὰ ἐεχάση πῶς εἶμαι χήρα.

Ἐν ᾧρα κυνηγίου.

— Γιατί δὲν τοῦ ρίχνεις, κύρ Γιάννη; νὰ τος ὁ λαγός, ἔμπροστά σου πηδάει.

— Ξεύρεις; μοῦ ἔμεινε μόνον μιὰ ριζιά καὶ τὴν φυλάω γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον ...